

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobkyně: **GARANTRANS s.r.o.**, IČO: 25820117
sídlem Lihovarská 1199/10, Ostrava
zastoupena advokátem Mgr. Michalem Miturou
sídlem Místecká 329/258, Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2018, č. j. 084997/2018/KUSK-DOP/Svo,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2018, č. j. 084997/2018/KUSK-DOP/Svo, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Michala Mitury, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Městský úřad Kolín (dále též „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 16. 5. 2018, č. j. MUKOLIN/OD 45732/18-kav (ve znění opravného rozhodnutí ze dne 1. 6. 2018, č. j. MUKOLIN/OD 50803/18-kav), uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), kterého se měla dopustit tím, že dne 20. 5. 2016 v 6:21 hod. provozovala na pozemní komunikaci č. II/125 – Kolín-Sendražice, Ovčárecká 125, ve směru jízdy z centra, motorové vozidlo tov. zn. V., reg. zn. X, které spolu s návěsem reg. zn. X při vysokorychlostním kontrolním vážení překročilo hodnoty stanovené v § 37 odst. 1 písm. c) bod. 4., § 37 odst. 2 písm. b) a § 37 odst. 2 písm. i) vyhlášky č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 341/2014 Sb.“). Za spáchání přestupku městský úřad žalobkyni uložil pokutu ve výši 117 000 Kč a dále povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.
3. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 20. 12. 2018 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného i městského úřadu a zastavení řízení o přestupku.

Obsah žaloby a podání účastníků řízení

4. Žalobkyně předně namítá, že *Potvrzení o ověření stanoveného měřidla*, které je součástí správního spisu (dále též „potvrzení o ověření“) není ověřovacím listem ani nemá jeho náležitosti stanovené v příloze č. 2 vyhlášky č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 262/2000 Sb.“). Potvrzení vydává Český metrologický institut (dále jen „ČMI“) na základě požadavku konkrétního zákazníka za úplatu jako nadstandardní službu. Z pouhého potvrzení nelze usuzovat, že váha byla řádně ověřena jako stanovené měřidlo a že výstupy z jejího vážení mohou sloužit jako jediný podklad pro uložení správního trestu. Zákonným důkazem potvrzujícím, že váha byla řádně ověřena, by byl pouze ověřovací list nebo doložení označení váhy úřední značkou. Ověření stanoveného měřidla se potvrdí úřední značkou umístěnou na místech určených v certifikátu; i přes opakované námitky žalobkyně však nebyl předložen příslušný certifikát ani ověřovací list a nebylo prokázáno umístění úřední značky na váze v době, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku. Tvrzení, podle kterého ČMI nemohl vydat potvrzení, kdyby nebyl vážný systém ověřen, je pouhou spekulací. V případě, kdy by úřední značka prokazující ověření stanoveného měřidla v dané době byla nahrazena novou značkou, schválení typu daného měřidla by bylo v současnosti možno prokázat certifikátem. Z dokazování nevyplývá, zda bylo měřidlo jako typ schváleno a řádně certifikováno a zda na něm byla umístěna značka schválení typu (která se oproti úředním značkám neaktualizuje).
5. Žalobkyně dále zpochybňuje platnost a správnost potvrzení a samotného ověření váhy. Norma ČSN EN 45501 (Metrologické aspekty vah s neautomatickou činností), na kterou

odkazuje potvrzení, byla oznámena pro účely specifikace metrologických a technických požadavků

na měřidla a pro účely specifikace metod zkoušení při schvalování jejich typu a ověřování, vyplývajících z opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C002-09, č. j. 0313/002/09/Pos. (veškerá v rozsudku označená opatření obecné povahy vydal ČMI, *pozn. soudu*), kterým se stanovují metrologické a technické požadavky na stanovená měřidla, včetně metod zkoušení pro ověření stanovených měřidel: „*váhy s neautomatickou činností*“. Požadované metrologické vlastnosti v oblasti vysokorychlostního kontrolního vážení však stanoví opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C010-15, č. j. 0313/009/15/Pos., resp. opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C010-10, č. j. 0313/003/10/Pos., účinné v době spáchání přestupku. Pro posledně uvedené opatření obecné povahy byl pro účely specifikace metrologických a technických požadavků na měřidla a pro účely specifikace metod zkoušení při schvalování jejich typu a ověřování oznámeny normy uvedené v *Oznámení č. 10/10 ČMI ze dne 29. 11. 2010*. K tvrzení žalovaného, že mu nepřisluší přezkoumávat ověření provedené ČMI, žalobkyně namítá, že veřejné listiny sice potvrzují pravdivost toho, co je v nich osvědčeno či potvrzeno, neznamená to však, že by správní orgán nemohl hodnotit veřejnou listinu jako jiné důkazy. Vzniknou-li pochybnosti o její pravosti nebo správnosti, měl by správní orgán zajistit další šetření a důkazy směřující ke zjištění pravého stavu věci.

6. Žalobkyně považuje za absurdní tvrzení žalovaného, že není povinností správního orgánu posuzovat, zda *zpracovatel vážního lístku uvedl platnost v souladu s platnou legislativou*. Žalovaný tím vyjadřuje, že jej vůbec nezajímá, zda je podklad, na jehož základu může být uložena sankce, v souladu s právními předpisy. K námitce absence náležitostí vážního lístku se žalovaný vyjádřil jen částečně a nadto nesmyslně. Mimo to žalobkyně zpochybňuje funkčnost váhy pro vysokorychlostní vážení. Žalovaný v rozhodnutí č. j. 128184/2018/KUSK-DOP/svo dospěl k závěru, že daná váha nefungovala správně nejméně v období od 5. 9. 2016 do konce roku 2016, neboť senzory váhy byly umístěny na vozovce, která nebyla v bezvadném stavu. Z uvedeného lze dovozovat, že tato váha nevážila správně ani o necelé čtyři měsíce dříve.
7. Žalovaný ve vyjádření předdeslal, že žaloba představuje opakování odvolacích důvodů. Bylo na žalobkyni, aby předložila důkaz o tom, že vysokorychlostní váhy, které mají certifikát, nenavázily údaje uvedené ve vážním lístku. Obecné proklamace žalobkyně nejsou důkazem nesprávnosti řešení přijatého zákonodárcem, jehož smyslem je ukončit ničení komunikací přetěžovanými nákladními vozidly. Součástí spisu je certifikát o ověření měřidla ze dne 11. 12. 2015 – ověřovací list vydaný ČMI (čl. 18 spisu městského úřadu), tedy doklad, kterého se žalobkyně dovolává. V textu ověřovacího listu je výslovně uvedeno, že měřidlo má požadované metrologické vlastnosti a že bylo opatřeno úředními značkami. Žalobkyně neuvádí žádné konkrétní náležitosti, které má ověřovací list postrádat. Žalobkyně byla vyzvána k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, tedy i s certifikátem o ověření měřicího zařízení. Žalovaný neměl žádnou pochybnost o ověřovacím listu založeném na čl. 18 ani o opatření obecné povahy, na jehož základu byl ověřovací list vydán. Pokud je v ověřovacím listu uveden etalon „přenosné váhy“ s odkazem na parametry stanovené ČSN a jiným opatřením obecné povahy, je to v souladu s nároky kladenými na měřidla pro vysokorychlostní vážení. K námitce nedostatku vážního lístku žalovaný konstatuje, že v dokladu o výsledku vysokorychlostního vážení je v kolonce „tovární značka a typ vozidla“ uvedeno „V., nákladní“, resp. „B., návěs speciální“ a v kolonce „rozlišovací značka státu“ je uvedeno „CZ“. Vážní lístek je dokladem pro

zahájení řízení, který je doplňován dalšími údaji z registru vozidel. Teprve na základě dokladu o výsledku vysokorychlostního vážení, který se zasílá provozovateli vozidla, se zahajuje správní řízení. Z fotodokumentace, která je součástí vážního lístku, je čitelná tabulka registrační značky i tovární značka vozidla. V době spáchání přestupku ani později váhy nevykazovaly žádnou vadu funkčnosti.

8. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby a přiznání náhrady nákladů řízení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
10. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Shledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námítky.
11. Soud rozhodl o žalobě bez jednání, neboť pro takový postup byly splněny předpoklady podle
§ 76 odst. 1 s. ř. s.

Zjištění vycházející z obsahu správního spisu

12. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci.
13. Městský úřad na základě vlastního šetření zjistil, že žalobkyně je podezřelá ze spáchání přestupku popsáného v bodu 1 tohoto rozsudku. Přílohu oznámení o podezření z přestupku ze dne 16. 1. 2018 tvoří vážní lístek z vysokorychlostního vážení vyhotovený dne 5. 11. 2017 pověřeným pracovníkem Krajské správy a údržby silnic Středočeského kraje (dále jen „krajská správa“) včetně fotodokumentace z místa provedení vysokorychlostního vážení, protokol ze dne 20. 11. 2017 o předání vážních lístků krajskou správou městskému úřadu k zahájení správního řízení, výpis z karty vozidla a přípojného vozidla (návěsu), doklad o výsledku kontrolního vážení vyhotovený dne 16. 1. 2018 městským úřadem, pověření krajské správy k provádění kontrolního vážení, protokol o školení ze dne 5. 9. 2017 a potvrzení o ověření stanoveného měřidla ze dne 11. 12. 2015.
14. Příkazem ze dne 31. 1. 2018, č. j. MUKOLIN/OD 11254/18-kav, městský úřad uznal žalobkyni vinnou přestupkem podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, jehož skutkovou podstatu naplnila jednáním popsáním v bodu 1 rozsudku, a uložil jí pokutu ve výši 225 000 Kč. Proti příkazu podala žalobkyně dne 8. 2. 2018 odpor. Městský úřad pokračoval v řízení oznámením o jeho pokračování ze dne 9. 2. 2018. Dne 28. 3. 2018 městský úřad za přítomnosti zástupce žalobkyně provedl důkazy mimo ústní jednání. Žalobkyně dne 11. 4. 2018 podala vyjádření, ve kterém uplatnila námitky obdobné žalobním bodům (zpochybnila ověření a certifikaci měřidla, náležitosti dokladu o výsledku vysokorychlostního kontrolního vážení, namítla nesrovnalosti v pověření vydaném krajskou správou).

15. Městský úřad následně žalobkyni uznal vinnou ze spáchání shora popsaného přestupku. K námitkám žalobkyně uvedl, že potvrzení o ověření stanoveného měřidla je dostatečně relevantním podkladem pro vážení, neboť ho vydal orgán k tomu oprávněný, a to rozhodně až poté, co ověřil stanovené měřidlo ověřovacím listem. Městský úřad považoval za spekulaci, že by příslušný orgán vydal potvrzení, pokud by neprovedl vlastní ověření. K námitce neplatnosti ověření váhy městský úřad uvedl, že uváděné skutečnosti jsou pouze právním názorem žalobkyně. Datum platnosti stanoveného měřidla bylo sice chybně uvedeno do 19. 11. 2016 (správně mělo být uvedeno 31. 12. 2016), přestupek však byl spáchán 20. 5. 2016, toto pochybení proto není relevantní. Městský úřad dále konstatoval, že „není oprávněn hodnotit“ námitky použití nesprávného etalonu a opatření obecné povahy při ověření váhy a neprokázání řádného schválení typu měřidla, řádné certifikace a umístění značky schválení typu na měřidle. Žalobkyně předložila výjimku vydanou Ministerstvem dopravy (č. j. 71412), kterou jí byla povolena okamžitá hmotnost jízdní soupravy do 60 000 Kg. Na základě této skutečnosti došlo k přepočítání zjištěné hmotnosti a zjištěno, že k překročení povolené hmotnosti došlo o 12 198 kg. Z uvedeného důvodu proto došlo též ke snížení výše pokuty na 117 000 Kč (oproti výši stanovené v příkazu).
16. Proti rozhodnutí městského úřadu brojila žalobkyně odvoláním obsahujícím obdobné námitky jako žaloba. Odvolání žalobkyně žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.
17. Žalovaný konstatoval, že potvrzení o ověření stanoveného měřidla je stejně významné jako ověřovací list nebo ověřovací značky, které jsou vydávány v souladu se zákonem č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“), i když je vydáváno na požádání konkrétního zákazníka jako nadstandardní služba za úplatu. ČMI by nemohl vydat potvrzení, pokud by vážný systém nebyl ověřen. Potvrzení o ověření stanoveného měřidla není ověřovacím listem ani nemá jeho náležitosti (stanovené v příloze č. 2 vyhlášky č. 262/2000 Sb.), což ani městský úřad netvrdil. Tento dokument byl zaveden na základě četných požadavků uživatelů měřidel, kteří byli nuceni zejména auditory systémů jakosti mít dokumentováno ověření i v případě, kdy se ověřovací list nevydává a pouze na měřidlo umístí úřední značka. Ověřovací značky se na váze aktualizují, nyní proto nelze doložit jiný důkaz o tom, že vážné zařízení bylo certifikováno. Nelze však říci, že odstraněním úřední značky z důvodu nahrazení novou značkou zaniká platnost ověření. Proto je důležité potvrzení o ověření, které dokládá, že v době vážení byla váha ověřena. Jedná se v podstatě o zpětné ověření. Zákon o pozemních komunikacích neukládá, jak má být prokázáno, že váha byla schválena, certifikována a byla v provozu. Žalobkyně nepředložila žádné důkazy, které by potvrdily její tvrzení, že v době spáchání přestupku nebylo vážné zařízení označeno ověřovacími značkami. Žalovaný proto nemůže tuto námitku blíže přezkoumat.
18. Žalovaný dále uvedl, že vychází z presumpce správnosti potvrzení o ověření a nepřísluší mu toto ověření přezkoumávat ani rozporovat. Už vůbec pak žalovanému nepřísluší posuzovat, zda ČMI postupoval při ověření podle správných a platných norem, či nikoli. Pro správný orgán se jedná o podklad pro rozhodnutí vydaný oprávněným úřadem a nahlíží na něj jako na listinný důkaz. Žalovaný konstatoval, že předmětem řízení bylo prokázat přetížení vozidla v daný okamžik, což bylo zjištěno na certifikovaném vážném zařízení, nikoli prokazovat správnost ověření a postupu při certifikaci. Je nepochybné, že v den spáchání přestupku měl zpracovatel vážního lístku platný certifikát, a to bez ohledu na to, že měl nesprávně

uvedenou dobu jeho platnosti pouze do 19. 11. 2016 (nikoli do konce roku 2016). Povinností správního orgánu není posuzovat, zda zpracovatel vážního lístku uvedl platnost v souladu s platnou legislativou. Správní orgán přebírá údaje o váze od provozovatele, a tudíž není tvůrcem údaje o platnosti. Žalovaný přisvědčil žalobkyni, že na vážném dokladu není uvedena tovární značka a typ vozidla. Zpracovatel vážných lístků je odkázán pouze na fotodokumentaci vozidla z doby vážení a rozpoznání registrační značky vozidla. Jelikož z fotografií není technicky možné zjistit typ tažného vozidla ani výrobce a typ přípojného vozidla, omezil se zpracovatel pouze na registrační značku, neboť tovární značka je rozpoznatelná z fotodokumentace. Městský úřad postupoval správně, pokud po obdržení vážního lístku vyhledal údaje o vozidle a jeho provozovateli v Centrálním registru vozidel a kartu vozidla příslušné poznávací značky vložil do spisu.

Posouzení žalobních bodů

19. Podle § 38a odst. 1 zákona o pozemních komunikacích se na dálnicích, silnicích a místních komunikacích provádí kontrolní vážení a měření (kontrolní vážení) silničních motorových vozidel kategorií N2, N3 a jejich jízdních souprav s přípojnými vozidly kategorií O2, O3 a O4 a dále motorových vozidel kategorie OT3, OT4. Dle odst. 2 téhož ustanovení se rozlišují dvě kategorie kontrolního vážení: a) kontrolní vážení vozidla nepřenosnými vysokorychlostními vahami, při kterém nedochází k odklonění vozidla z provozu (vysokorychlostní kontrolní vážení), a b) kontrolní vážení vozidla všemi jinými technickými zařízeními, než jaká jsou uvedena v písmenu a) výše, při kterém dochází k odklonění vozidla z provozu (nízkorychlostní kontrolní vážení).
20. Podle § 38d zákona o pozemních komunikacích je řidič vozidla povinen vždy podrobit vozidlo vysokorychlostnímu kontrolnímu vážení, které je prováděno na trase vozidla, bez ohledu na to, je-li řidič obeznámen s místem, kde dochází k vysokorychlostnímu vážení (odst. 1). Zjistí-li se při vysokorychlostním kontrolním vážení překročení hodnot stanovených zvláštním právním předpisem, vystaví vlastník pozemní komunikace nebo kraj, zajišťuje-li vážení podle § 38a odst. 4 písm. a), nebo jimi pověřená osoba zajišťující vysokorychlostní kontrolní vážení *vážní lístek*, který doručí obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, v jehož správním obvodu bylo vysokorychlostní kontrolní vážení provedeno (odst. 2). Obecní úřad obce s rozšířenou působností vystaví na základě vážního lístku *doklad*, který doručí provozovateli vozidla spolu s oznámením o zahájení řízení o správním deliktu a jeho řidiči spolu s oznámením o zahájení řízení o přestupku (odst. 3).
21. Podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích se dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla provozuje vozidlo, jehož hmotnost převyšuje hodnoty stanovené podle zvláštního právního předpisu. Tímto zvláštním právním předpisem je zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).
22. Soud připomíná, že v řízení o správních deliktech [tedy včetně řízení o přestupku, za který je s účinností od 1. 7. 2017 považován též správní delikt podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona

o pozemních komunikacích] je povinností správního orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, č. 3014/2014 Sb. NSS). I na přestupkové řízení se přiměřeně vztahují některé limity obsažené zejména v Listině základních práv a svobod a v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Pro správní trestání platí dále princip zákazu sebeobviňování či sebeusvědčování (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08). Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu o povinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení se v řízení o přestupku neuplatní. Uvede-li však obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit.

23. Městský úřad v nyní souzené věci při zjišťování skutkového stavu vyšel zejména z vážního lístku z vysokorychlostního kontrolního vážení a dokladu o výsledku vysokorychlostního kontrolního vážení, které byly vytvořeny dne 5. 11. 2017 a dne 16. 1. 2018 na základě údajů získaných při měření provedeného dne 20. 5. 2016 vahou pro vysokorychlostní kontrolní vážení CROSSWIM 1.0.0.0, výrobní číslo zařízení: 312013. Žalobkyně po celou dobu řízení zpochybňuje tyto podklady (a tedy i řádné zjištění skutkového stavu) tvrzením, že uvedená váha nebyla řádně ověřena ani schválena – výstup z provedeného vážení tak nemohl sloužit jako podklad prokazující spáchání daného přestupku.
24. Podle § 6 odst. 1 až 3 zákona o metrologii měřidla podléhající schvalování typu ještě před zahájením výroby stanoví ministerstvo vyhláškou. Váha pro vysokorychlostní vážení podléhá tomuto schvalování na základě bodu 2.1.3 písm. c) přílohy k vyhlášce č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu. Na žádost mohou být schváleny i typy jiných nově vyráběných měřidel. Schvalování typu měřidla provádí Český metrologický institut. Zjišťuje, zda měřidlo bude schopno plnit funkci, pro kterou je určeno. Tento požadavek se považuje za splněný, pokud má měřidlo požadované metrologické a technické vlastnosti stanovené opatřením obecné povahy. Opatření obecné povahy kromě požadovaných metrologických a technických vlastností stanoveného měřidla stanoví i zkoušky při schvalování typu. Postup schvalování typu měřidla stanoví ministerstvo vyhláškou. Minimální počet vzorků měřidla potřebných pro schvalování typu měřidla, které výrobce poskytne bezplatně, stanoví Český metrologický institut. Na základě technických zkoušek a dalších zjištění Český metrologický institut vydá certifikát, že měřidlo jako typ schvaluje, a přidělí mu značku schválení typu, kterou musí výrobce, pokud tak stanoví ministerstvo vyhláškou, umístit na měřidlo. Náležitosti certifikátu o schválení typu měřidla a grafickou podobu značky schválení typu stanoví vyhláška. Platnost certifikátu o schválení typu měřidla zaniká uplynutím deseti let od data jeho vydání. Tuto lhůtu může Český metrologický institut na žádost výrobce nebo dovozce prodloužit o dalších deset let; počet měřidel, která lze podle schváleného typu vyrobit, není omezen.
25. Podle § 9 odst. 1 zákona o metrologii se ověřením stanoveného měřidla potvrzuje, že stanovené měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Tento požadavek se považuje

za splnění, pokud má měřidlo požadované metrologické vlastnosti stanovené opatřením obecné povahy. Opatření obecné povahy kromě požadovaných metrologických vlastností stanoveného měřidla stanoví i zkoušky při jeho ověřování. Postup při ověřování stanovených měřidel stanoví ministerstvo vyhláškou.

26. Podle § 9 odst. 2 zákona o metrologii ověřené stanovené měřidlo opatří Český metrologický institut nebo autorizované metrologické středisko úřední značkou nebo vydá ověřovací list anebo použije obou těchto způsobů. Grafickou podobu úřední značky a náležitosti ověřovacího listu stanoví ministerstvo vyhláškou.
27. Podle § 10 odst. 1 zákona o metrologii před uvedením stanovených měřidel do oběhu má jejich výrobce a po provedení opravy těchto měřidel opravce povinnost zajistit jejich ověření.
28. Na základě shora citované právní úpravy lze stručně shrnout, že konkrétní měřidlo podléhá v rámci svého „životního cyklu“ různým typům certifikací a ověření. Před uvedením měřidla do výroby probíhá u vyhláškou vyjmenovaných měřidel schvalování typu na základě požadavků obsažených v příslušném opatření obecné povahy regulujícím jednotlivé typy měřidel. Při tomto procesu ČMI zjišťuje, zda měřidlo bude schopno plnit funkci, pro kterou je určeno. Na základě technických zkoušek a dalších zjištění ČMI vydá *certifikát o schválení typu měřidla*, který (stanoví-li tak vyhláška), musí být ve formě *značky schválení typu* umístěn na měřidle. Platnost certifikátu o schválení typu měřidla zaniká uplynutím deseti let od data jeho vydání. Před uvedením stanoveného měřidla do oběhu má jeho výrobce povinnost zajistit jeho ověření. Procesem ověření se potvrzuje, že stanovené měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Tento požadavek se považuje za splněný, pokud měřidlo vyhoví zkouškám určeným pro ověřování opatřením obecné povahy. Ověřené stanovené měřidlo opatří ČMI nebo autorizované metrologické středisko *úřední značkou* nebo vydá *ověřovací list* (nebo použije obou způsobů).
29. V nyní projednávané věci správní orgány při řešení námitek vztahujících se k použité váze vycházely v zásadě z jediného podkladu, a to z *Potvrzení o ověření stanoveného měřidla* vydaného ČMI dne 11. 12. 2015 pro měřidlo: Váha pro kontrolní vysokorychlostní vážení silničních vozidel výrobce CROSS Zlín, a.s., typ CROSSWIM, výrobní číslo 31/2013. Z potvrzení dále plyne, že ověření bylo provedeno dne 19. 11. 2015 v ulici Ovčárecká, Kolín, směr Ovčáry. Při ověření byly použity etalony: Přenosné váhy pro vážení vozidel třídy přesnosti III podle ČSN EN 45501 (sériové číslo 5349, 5350). Váhy mostové pro vážení silničních vozidel třídy přesnosti III podle ČSN EN 45501. Ve výroku o výsledku bylo konstatováno, že *„(m)ěřidlo má požadované metrologické vlastnosti a v souladu s § 9 odst. 2 zákona č. 505/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a § 6 vyhlášky č. 262/2000 Sb., v platném znění, bylo opatřeno úředními značkami. Doba platnosti ověření je stanovena vyhláškou č. 345/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Platnost ověření zaniká v případech uvedených v § 7 odst. 2 vyhlášky č. 262/2000 Sb. v platném znění“*.
30. Soud nezpochybňuje, že potvrzení o ověření stanoveného měřidla nepředstavuje formálně žádný ze zákonem předpokládaných způsobů dokládajících ověření stanoveného měřidla ve smyslu § 9 odst. 2 zákona o metrologii, tedy že není úřední značkou ani ověřovacím listem. Z tohoto předpokladu ostatně vycházel též žalovaný, který v napadeném rozhodnutí výslovně konstatoval, že potvrzení není ověřovacím listem a ani nemá jeho náležitosti. I

přesto je soud přesvědčen, že potvrzení může v řízení o přestupku představovat podklad, který dokládá ověření použitého měřidla, a tedy skutečnost, že použité měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Toto potvrzení (osvědčení) bylo vydáno státním orgánem (resp. právníkem osobou – institutem, která byla pověřena výkonem veřejné moci v oblasti metrologie), současně je z něj zjevné, že se týká měřidla použitého v nyní souzené věci (o čemž není sporu) a že toto měřidlo bylo v době měření opatřeno úřední značkou ve smyslu § 9 odst. 2 zákona o metrologii. Jde tedy o listinný důkaz (odlišný od úřední značky či ověřovacího listu), který je způsobilý prokázat ověření stanoveného měřidla. Tento listinný důkaz ve své podstatě nese informaci o tom, že ověření daného měřidla proběhlo a za jakých se tak stalo podmínek.

31. Soud v této souvislosti přitakává žalobkyni, že tvrzení městského úřadu, podle nějž bylo potvrzení o ověření vydáno až poté, co bylo měřidlo ověřeno ověřovacím listem, nemá oporu ve správním spisu, a zůstává tak v rovině pouhé spekulace. Uvedené tvrzení nicméně zpřesnil žalovaný, který v napadeném rozhodnutí konstatoval, že potvrzení o ověření je vydáváno v případech, kdy se ověřovací list vůbec nevydává, což lépe odpovídá obsahu potvrzení, které výslovně hovoří pouze o umístění úřední značky na měřidlo (nikoli o existenci ověřovacího listu). Tímto tedy byl závěr městského úřadu řádně korigován, a tato žalobkyni zmiňovaná nepřesnost tak nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
32. Na použitelnosti potvrzení o ověření stanoveného měřidla jako důkazu nemůže nic změnit ani žalobkyni zmiňovaná skutečnost, že tento dokument se vydává pouze na základě požadavku konkrétního zákazníka za úplatu jako nadstandardní služba. Uvedená skutečnost totiž sama o sobě nijak nezpochybňuje výpovědní hodnotu dané listiny, případně její pravdivost. Podle soudu není možno předpokládat, že určitá listina je nepoužitelná jako důkaz jen proto, že byla vyhotovena na základě zvláštního požadavku „zákazníka“, nehledě na to, že oním „zákazníkem“ nebyl správní orgán rozhodující o vině a trestu, jak nesprávně namítá žalobkyně, ale soukromá společnost (Gemos CZ, s.r.o.).
33. Možnost prokázat ověření stanoveného měřidla prostřednictvím potvrzení o ověření podporuje též judikatura. Je pravdou, že se správní soudy se dosud výslovně nezabývaly otázkou, zda splnění požadovaných metrologických vlastností měřidla může být v přestupkovém řízení osvědčeno jen a pouze *potvrzením o ověření stanoveného měřidla*. Celá řada rozsudků správních soudů však bez dalšího vychází ze skutečnosti, že *potvrzení o ověření stanoveného měřidla* je důkazem o tom, že použité měřidlo bylo řádně ověřeno (srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 8. 2019, č. j. 1 As 447/2018 – 46, bod 55, ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 As 110/2018 – 17, bod 11, ze dne 12. 7. 2018, č. j. 4 As 188/2018 – 53, bod 31, ze dne 27. 3. 2020, č. j. 3 As 59/2018 – 32).
34. Soud proto uzavírá, že potvrzení o ověření stanoveného měřidla představuje dostatečný podklad pro prokázání ověření použitého stanoveného měřidla, tedy skutečnosti, že takové měřidlo mělo požadované metrologické vlastnosti, což bylo v dané době osvědčeno umístěním úřední značky na měřidlo (jejíž umístění potvrzení o ověření stvrzuje).
35. Posledně uvedené ovšem platí obecně a neznamená současně, že by obviněný z přestupku nebyl ve správním řízení oprávněn zpochybnit správnost údajů obsažených v tomto listinném důkazu. Soud v této souvislosti připomíná, že pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co

uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Potvrzení o ověření stanoveného měřidla není zákonem stanoveným závazným podkladem, správní orgán je proto povinen jej hodnotit stejně jako jakýkoli jiný listinný důkaz.

36. V souzené věci je podstatné, že žalobkyně v průběhu řízení opakovaně vznesla právní námitky zpochybňující potvrzení o ověření stanoveného měřidla. Namítala zejména, že potvrzení vychází z nesprávných etalonů. Podle žalobkyně norma ČSN EN 45501 byla oznámena pro účely specifikace metrologických a technických požadavků na měřidla a pro účely specifikace metod zkoušení při schvalování jejich typu a ověřování vyplývajících z opatření obecné povahy
č. 0111-OOP-C002-09, č. j. 0313/002/09/Pos., které se vztahuje na *váhy s neautomatickou činností*. Opatřením obecné povahy stanovujícím požadované metrologické a technické vlastnosti v oblasti vysokorychlostního kontrolního vážení je však opatření č. 0111-OOP-C010-15, č. j. 0313/009/15/Pos. (resp. dříve účinné opatření č. 0111-OOP-C010-10, č. j. 0313/003/10/Pos.) stanovící požadavky pro ověřování měřidel: „*váhy pro kontrolní vysokorychlostní vážení silničních vozidel za pohybu*“. Pro uvedené opatření byly oznámeny normy uvedené v oznámení č. 10/10 ze dne 29. 11. 2010. Uvedené podle žalobkyně zpochybňuje nejen platnost potvrzení o ověření, ale rovněž zákonnost ověření samotného.
37. Žalovaný k této námitce uvedl, že vychází z presumpce správnosti potvrzení o ověření. Jedná se
o podklad pro rozhodnutí vydaný oprávněným úřadem, na který žalovaný nahlíží jako na listinný důkaz.
38. Takové vypořádání citované odvolací námitky považuje soud za nepřezkoumatelné. Žalovaný sice konstatoval, že na potvrzení o ověření nahlíží jako na listinný důkaz, zcela v rozporu s tímto závěrem však neprovedl hodnocení tohoto listinného důkazu, jak mu ukládá § 50 odst. 4 správního řádu. „*Ustanovení § 50 odst. 4 upravuje zásadu tzv. volného hodnocení důkazů, podle které správní orgán hodnotí důkazy a jiné podklady podle své úvahy, přičemž pečlivě přihlíží ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný (závazné stanovisko podle § 149), nemají podklady shromážděné ve správním řízení předem (a priori) stanovenou váhu, nýbrž jejich váhu hodnotí správní orgán při rozhodování na základě posouzení každého podkladu samostatně i ve vzájemné souvislosti s podklady dalšími. Přitom každý podklad prochází základním zkoumáním, zda je k předmětu sporu relevantní, zda byl pořízen v souladu se zákonem a jak je věrohodný. Postup a úvahy správního orgánu při hodnocení důkazů musí být logicky vysvětleny v odůvodnění rozhodnutí (§ 68 odst. 3)* [Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 305]. To platí tím spíše, pokud účastník řízení zpochybní svými námitkami věrohodnost (správnost) daného důkazního prostředku.
39. Žalovaný se nemohl hodnocení daného listinného důkazu na základě uplatněných námitek vyhnout poukazem na presumpci správnosti potvrzení o ověření. Byť to žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl výslovně, z úvahy o presumpci správnosti potvrzení o ověření lze dovodit, že tento listinný důkaz považoval za veřejnou listinu. Podle § 53 odst. 3 správního řádu (důraz přidán) „*listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávných celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno*“. Rozlišování mezi listinami soukromými a veřejnými je ve

správním řízení tedy podstatné zejména z hlediska důkazní síly těchto důkazů. U veřejných listin „se uplatňuje vyvratitelná právní domněnka jejich pravosti a správnosti. Při činnosti státních a jiných veřejných orgánů se tedy vychází z předpokladu správnosti těchto listin až do okamžiku, než je prokázán opak. Nedokazuje se tedy jejich správnost, ale naopak jejich nesprávnost“ (rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2008, č. j. 5 Afs 5/2007-63). Žalovanému proto lze přisvědčit, že veřejné listině na rozdíl od listiny soukromé, svědčí tzv. presumpce správnosti. Důležitou součástí vysloveného principu je však i uvedená podmínka „není-li dokázán opak“, která umožňuje vyvrátit pravdivost skutečností ve veřejné listině uvedených (rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2012, č. j. 2 Ans 6/2011-136). Účastník řízení proto není zbaven obrany proti veřejné listině. Současně skutečnost, že je určitá listina listinou veřejnou, nezavazuje správní orgán povinnosti zabývat se řádnou konkrétní námitkou zpochybňující její správnost. Žalobkyně v nyní posuzované věci předešlela dostatečně konkrétní tvrzení a důkazy zpochybňující správnost dotčené listiny. Žalovaný však nesprávně odmítl uvedené námitky věcně vypořádat, čímž zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

40. Povinností žalovaného tedy bylo přezkoumatelně se k této námitce vyjádřit, zhodnotit, zda byly při ověření stanoveného měřidla použity správné etalony, a to případě i v součinnosti s Českým metrologickým institutem, který mohl požádat v souladu se zásadou vzájemné spolupráce (srov. § 8 odst. 2 správního řádu) o vyjádření k této otázce.
41. Soud nad rámec nutného uvádí, že polemika žalobkyně ohledně použitých etalonů není zjevně nepřipadná. Jak vyplývá již z textu zákona (srov. § 38a odst. 2 zákona o pozemních komunikacích), vysokorychlostní vážení probíhá za pomoci *nepřenosných vah*. Výtku, že etalon stanovící postupy pro ověřování metrologických vlastností *přenosných vah* byl v dané věci užit nesprávně, se proto na první pohled jeví jako logická. Lze současně poukázat na rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2020, č. j. 3 As 59/2018 – 32, v němž šlo též o otázku vysokorychlostního vážení nepřenosnou váhou, z něž vyplývá (srov. zejména body 26 a 27), že váha CROSSWIM 1.0.1.0 (tedy totožný typ váhy, který byl použit i ve věci žalobkyně) byla ověřována na základě opatření obecné povahy ČMI ze dne 29. 11. 2010, č. 0111-OOP-C010-10, jehož aplikace se v nyní souzené věci žalobkyně dovolává. Soud se nicméně nemůže za nynějšího stavu věci věnovat věcnému vypořádání námitky nesprávnosti provedeného ověření, neboť tak dosud přezkoumatelně neučinily správní orgány. V případě, kdy je žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, nemůže být správní soud prvním, kdo odvolací námitky vypořádá, neboť by tím prakticky nahrazoval činnost správního orgánu, a ve svém důsledku tak žalobkyni „připravil o instanci“. Až za situace, kdy napadené rozhodnutí správního orgánu bude obsahovat přezkoumatelné důvody pro zamítnutí odvolání, může se soud věnovat jejich věcnému přezkumu.
42. Soud dále přisvědčuje žalobkyni, že žalovaný v napadeném rozhodnutí na několika místech nesprávně směšuje ověření stanoveného měřidla a schválení typu měřidla (jeho certifikaci). Na s. 5 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že „ověřovací značky se na váze aktualizují, a není proto dnes možno doložit jiný důkaz o tom, že vážní zařízení bylo certifikováno“. Jak však vyplývá ze shora uvedeného, ověření stanoveného měřidla a jeho certifikace představují dva odlišné procesy. Značka schválení typu prokazuje certifikaci schváleného měřidla, nikoli jeho ověření. Na měřidlo je umístěna, pokud tak stanoví vyhláška, a to po

dobu platnosti certifikátu o schválení typu měřidla, tedy po dobu deseti let. Úřední „ověřovací“ značka prokazuje ověření schváleného měřidla, nikoli však jeho certifikaci.

43. I v tomto případě tak nesprávný právní názor žalovaného způsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný totiž k námitce neprokázání řádného schválení použitého měřidla stručně konstatoval, že tento proces nebyl předmětem řízení a odkázal na vypořádání námítky neprokázání ověření měřidla. Soud již shora zdůraznil, že právem obviněného z přestupku je zpochybnit zákonnost provedení měření, a to včetně zpochybnění skutečnosti, že použité měřidlo bylo řádně certifikováno (schváleno jako typ). Povinností správního orgánu pak je na tuto námitku věcně reagovat (např. poukázat na listinu či jinou skutečnost dokládající řádnou certifikaci měřidla). Žalobkyni lze přisvědčit, že potvrzení o ověření schváleného měřidla, ani jiný podklad ve správním spisu, žádnou informaci o certifikaci použitého měřidla neobsahuje. Jako řádné vypořádání uvedené námítky pak nemůže sloužit poukaz žalovaného na úvahy týkající se ověření měřidla, neboť ze shora citované právní úpravy vyplývá, že certifikace (schvalování typu) a ověření měřidla jsou dva odlišné, byť na sebe navazující procesy. Pro vypořádání této námítky tedy nepostačovalo poukázat na obsah potvrzení o ověření, ale bylo třeba, aby se správní orgány touto námitkou podrobněji zabývaly.
44. Soud v této souvislosti nepovažuje za případný názor žalovaného obsažený ve vyjádření k žalobě, podle nějž bylo na žalobkyni, aby „*předložila důkaz o tom, že vysokorychlostní váhy, které mají certifikát, které jsou výrobkem k tomu určeným, nenavázily údaje ve vážním lístku uvedené*“. Projednávaný přestupek je specifický jednak tím, že k měření hmotnosti došlo vahou s automatickou činností, a současně tím, že se žalobkyně o provedení měření a jeho výsledcích dozvěděla poprvé až dne 1. 2. 2018, kdy jí byl doručen příkaz, tedy více než jeden rok a osm měsíců po spáchání přestupku (dne 20. 5. 2016). Za takové situace je zjevné, že žalobkyně neměla žádnou reálnou možnost zpochybnit certifikaci a ověření použitého měřidla bezprostředně po spáchání přestupku (jak je tomu např. v případě nízkorychlostního vážení přenosnou vahou či v případech neautomatického měření rychlosti, po němž je vozidlo ihned zastaveno). Žalobkyně tak prakticky neměla s ohledem na popsané okolnosti případu sama možnost získat ve vztahu k použité váze podklady dokládající její stav v době provedení měření a z uvedeného důvodu také může řádnou certifikaci zpochybňovat pouze svým tvrzením (právními argumenty). V takových případech je proto nutno klást zvýšené nároky na správní orgán z hlediska zjištění skutkového stavu a shromáždění takových podkladů, které dokumentují stav měřidla v době provádění měření, neboť obviněnému z přestupku je zjištění stavu měřidla v době spáchání přestupku fakticky znemožněno.
45. Vzhledem k tomu, že dosud nebylo bez pochyb prokázáno, že měření proběhlo na řádně certifikovaném a ověřeném měřidle, nemůže se soud věcně vyjádřit k otázce správnosti údaje o platnosti ověření měřidla ve vážním dokladu (bod 4 žaloby). Současně soud přitakává žalobkyni, že se žalovaný skutečně opomněl vyjádřit k části odvolací námítky nedostatku náležitostí vážního lístku (absence rozlišovací značky státu registrace tažného a přípojného vozidla). I k této námitce se tak v dalším řízení žalovaný bude muset přezkoumatelně vyjádřit.
46. K závěrečné žalobní výtce soud poukazuje na závěry, které ve vztahu k totožnému měřidlu (vysokorychlostní nepřenosné váze umístěné na stejném místě - na pozemní komunikaci č. II/125 – Kolín-Sendražice, Ovčárecká 125, ve směru jízdy z centra) vyslovil v rozsudku ze

dne 23. 9. 2020, č. j. 51 A 32/2019 – 39. I ve zde řešené věci žalobkyně namítala, že žalovaný měl zohlednit vlastní zjištění, podle kterého vysokorychlostní váha nefungovala nejméně od 5. 9. 2016 (resp. 19. 8. 2016) do konce roku 2016 správně. Dne 18. 8. 2016 totiž krajská správa provedla kontrolní měření příčné nerovnosti vozovky u vážního stanoviště v Kolíně, část Sendražice, přičemž výsledky měření prokázaly, že stavební stav pozemní komunikace, v níž byly uloženy senzory pro vysokorychlostní kontrolní vážení, vykazoval odchylky, jež byly v rozporu s opatřením obecné povahy ČMI. Soud v posledně citovaném rozsudku uzavřel, že daná okolnost nasvědčuje nesprávnosti žalovaným obstaraného měření. *„Soud si v této souvislosti klade ve shodě s žalobkyní otázku, na základě jakých úvah žalovaný dospěl k závěru, že měřicí zařízení se stalo nezpůsobilým ke spolehlivému vážení až od 19. 8. 2016, když nic nenasvědčuje tomu, že by se stav vozovky v místě měření změnil ze dne na den. Skutečnost, že předmětné zjištění bylo KSÚS učiněno dne 18. 8. 2016 nijak neprokazuje, že se odchylky ve stavu pozemní komunikace nemohly vyskytnout již dříve a nemohly ovlivnit i vážení provedená před tímto datem“* (v nyní posuzované věci jde o vážení provedené tři měsíce před kontrolním měřením). Jak již soud upozornil výše, povinností správního orgánu je při zjišťování skutkového stavu pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být též skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti (§ 50 odst. 1 správního úřadu). Konstatoval-li žalovaný v jiné věci týkající se měření totožnou vahou, že tato váha byla několik měsíců po spáchání nyní projednávaného přestupku nefunkční z důvodu špatného stavu vozovky, měl se z úřední povinnosti zabývat vlivem této skutečnosti i ve věci žalobkyně.

47. Nadto soud (shodně jako ve věci řešené pod sp. zn. 51 A 32/2019 či ve věci sp. zn. 44 A 31/2019) zjistil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno poté, co nabyly účinnosti změny v relevantní právní úpravě. Otázku, zda právní předpis nebo jeho ustanovení, které byly použity, na věc skutečně dopadají, soud ve správním soudnictví zkoumá vždy (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 – 87, č. 1926/2009 Sb. NSS). S účinností od 1. 10. 2018 byla hmotněprávní úprava hmotnosti a rozměrů vozidel přesunuta do nového § 43a zákona o silničním provozu, ve znění zákona č. 193/2018 Sb. Část devátá vyhlášky o schvalování technické způsobilosti byla zrušena a podzákonná úprava je nyní obsažena ve vyhlášce č. 209/2018 Sb., o hmotnostech, rozměrech a spojitelnosti vozidel. Byť podle důvodové zprávy k této vyhlášce nedošlo k věcným změnám, z napadeného rozhodnutí nelze seznat ani náznak úvahy o tom, že by se touto otázkou žalovaný zabýval. Zásadní je však to, že došlo rovněž ke změnám ve znění samotné skutkové podstaty přestupku podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích. Podle právní úpravy účinné v době spáchání přestupku (20. 5. 2016) zněla skutková podstata tehdy ještě správního deliktu podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích takto: *„Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla provozuje vozidlo, jehož hmotnost převyšuje hodnoty stanovené podle zvláštního právního předpisu“*. S účinností od 1. 10. 2018 zní skutková podstata přestupku podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, ve znění zákona č. 193/2018 Sb., takto: *„Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako provozovatel vozidla nebo jízdní soupravy provozuje vozidlo nebo jízdní soupravu, u nichž bylo kontrolním vážením zjištěno nedodržení hodnot nebo podmínek stanovených zákonem o silničním provozu“*.
48. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Tato ústavní zásada je výslovně promítnuta i do

zákonu o odpovědnosti za přestupky, do jeho § 2 odst. 1. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno ještě za účinnosti právní úpravy shodné s právní úpravou v době spáchání přestupku. Správní orgán I. stupně tedy ještě neměl povinnost případnou příznivost změny právní úpravy pro žalobkyni hodnotit. Tato povinnost vyvstala až žalovanému, který ve věci rozhodoval již za účinnosti změněné relevantní právní úpravy. Bylo tedy jeho povinností zabývat se i bez výslovné námitky otázkou, která právní úprava jako celek, zda ta, která byla účinná do 30. 9. 2018, či úprava pozdější, která nabyla účinnosti od 1. 10. 2018, je pro žalobkyni příznivější. Je přitom patrné, že došlo ke zjevnému posunu ve skutkové podstatě daného přestupku. Je nepochybně rozdíl mezi skutkovou podstatou, která činí odpovědným provozovatele vozidla či tou, která činí odpovědným rovněž provozovatele jízdní soupravy, resp. zda jednání žalobkyně je subsumováno pod skutkovou podstatu, která zahrnuje vozidlo či vozidlo nebo jízdní soupravu, nehledě k další formulační změně. Znění tzv. právní věty skutkové podstaty musí pak ve výrokové části rozhodnutí odpovídat i věta skutková, tedy vymezení skutku, kterého se měla žalobkyně dopustit a které naplňuje znaky té které skutkové podstaty. Pokud není postaveno najisto, kterou skutkovou podstatou byla, resp. měla být žalobkyně shledána vinnou, není prozatím možné učinit ani závěr o tom, zda se žalobkyně přestupků dopustila. Pochybnosti soudu jsou o to větší, že žalobkyně je činěna přestupkově odpovědnou za překročení nejvyšší povolené hmotnosti motorového vozidla spolu s návěsem a u některých skutků pak též za překročení nejvyšší povolené hmotnosti nápravy č. 2. Mezi pojmy motorové vozidlo a jízdní souprava je však významový rozdíl, jak plyne z vymezení pojmů v § 2 zákona o silničním provozu a nelze v nich spatřovat synonyma. I touto otázkou se tak žalovaný bude muset po vrácení věci soudem zabývat a vyjasnit, zda překročení hmotnosti bylo zjištěno ve vztahu k vozidlu či jízdní soupravě a učiněná skutková zjištění subsumovat pod příslušnou skutkovou podstatu podle pravidel příznivosti soudem výše naznačených.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

49. S ohledem na výše uvedené zrušil soud napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc mu vrátil v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení. Soud neshledal důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť jeho vady mohou být odstraněny v odvolacím řízení, v němž se musí žalovaný pokusit tyto vady odstranit a případně změnit prvostupňové rozhodnutí. Tento postup má přednost před zrušením prvostupňového rozhodnutí a vrácením věci správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení (viz rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018 – 34, č. 3837/2019 Sb. NSS). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), zejména tedy přezkoumatelně vypořádají všechny žalobkyní uplatněné námitky.
50. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci zcela úspěšná, přiznal soud právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, které představuje jednak soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč, jednak náklady na zastoupení advokátem. Ty sestávají z odměny za poskytnuté právní služby v rozsahu dvou úkonů (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby) po 3 100 Kč za úkon [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Náklady na zastoupení advokátem dále zahrnují hotové výdaje ve výši 600 Kč za dva úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4

advokátního tarifu) a náhradu daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce žalobce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů, tj. ve výši 21 % z částky 6 800 Kč. Žalovaný tak je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení celkem 11 228 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobkyně (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. března 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu